

Opinii...

Francezii au ales liber să accepte terorismul! «LE RESPECT ALEGEREA»

Cu acest articol din presa franceză, voi continua prezentarea unor aspecte din societatea franceză, create de disputele religioase, precum și de cele ale migrației. Ca de obicei, opiniile vi le formați Dumneavoastră, fără ca eu să încerc să înclin balanța în nicio parte. Orice am spune, aceste subiecte sunt o problemă a Europei zilelor noastre. Și cum și noi, românii, facem parte din Europa, nu trebuie să ne fie indiferent... Lectură plăcută!

IOAN CRIȘAN

Un text la fel de zguditor ca celebrul *J'Accuse* al lui Emile Zola, numai că Jean-Patrick Grumberg a ales să înlocuiască *J'Accuse*, atunci când s-a adresat celor vinovați de masacrul din Paris, cu formula reverențioasă «Le respect alegerea». În textul publicat pe site-ul dreuz.info, Jean-Patrick Grumberg le spune francezilor: *Respect alegerea de viață făcută de francezi. Le respect decizia de a renunța la propria civilizație, la rădăcinile lor, la identitatea lor, la cultura lor, pentru a se adapta la cea a altei civilizații.* Îi respect pentru asta!

După atentatele de la *Charlie Hebdo* și de la magazinul evreiesc, prim-ministrul Manuel Valls le-a spus studenților, pe 23 ianuarie 2015: *Tinerii francezi trebuie să se obișnuiască să trăiască mult timp sub amenințarea atentatelor teroriste.* Francezii s-au decis să accepte. Ei n-au coborât în stradă să-și exprime refuzul. Ei n-au cerut propriului guvern să-și asume funcțiile suverane, ca să-i ferească de atentate. Le respect decizia. Sunt un jurnalist străin și n-am să procedez ca și colegii mei francezi.

Imaginați-vă că aș acuza victimele atentatelor de la Paris de a fi responsabile de moartea lor. Cu toate acestea, francezii susțin că victimele israeliene ale loviturilor de cuțit își merită soarta.

Imaginați-vă că aș susține că actelor celor

opt jihadiști din Paris sunt de înțeles, pentru că ei erau disperați. Totuși, confrății mei francezi nu încetează să justifice loviturile de cuțit ale teroriștilor palestinieni, disperați de a nu fi ascultați.

Imaginați-vă că găsesc revoltător că Franța și-a închis frontierele, pentru a-i împiedica pe teroriști să comită noi atentate. Confrății mei francezi au criticat Israelul atunci când acesta și le-a închis pe ale sale, construind o barieră, pentru a-i împiedica pe teroriști să comită alte atentate asemeni celui de la Bataclan (în Israel, un atentat asemănător s-a produs la discoteca *Dolphinarium* din Tel-Aviv). După aceea, presa, oamenii politici și numeroși francezi n-au încetat să ceară să dărâmăm această barieră.

Îi respect pe francezi: ei au ales, liber și democratic, un președinte care, la rândul său, a desemnat un ministru al Justiției (Christiane Taubira) care îi lasă pe jihadiști în libertate. Le respect alegerea. Francezii au ales pacifismul și toleranța față de islamisti. Ei au ales reintegrarea jihadiștilor care se întorc de pe frontul din Siria. Au ales să nu-și numească inamicul, ci, din contră, să-i insulte pe cei care denunță Islamul. Le respect alegerea.

Au decis să-i lase în libertate pe musulmanii radicali aflați sub supraveghere, pentru a nu-i stigmatiza, știind că astfel își asumă riscul uriaș al producerii atentatelor teroriste.

Le respect decizia.

Au interzis cetățenilor să poarte arme (contrariul ar fi evitat cei 100 de morți de la Bataclan, pentru că cetățenii înarmați i-ar fi eliminat pe jihadiști) și au decis să lase armele traficantilor de droguri de la periferii - jumătate traficanti, jumătate islamisti - și să nu-i dezarmeze pe salafiști, pentru a nu părea islamofobi. Le respect decizia politică.

Cei 129 de morți și 350 de răniți din Paris sunt prețul plătit pentru aceste decizii, pentru hotărârea de a manifesta toleranță față de jihadiștii francezi, de frații Musulmani francezi și față de Islamul din Franța.

Am cel mai mare respect pentru curajul prim-ministrului: a ales să-și expună conștient pericoul terorist, pentru a nu intimida populația musulmană și pentru a nu-i vâna fără milă pe radicalii din țara sa și nu a avut curajul să le spună asta francezilor! Care au avut curajul să accepte! Și presa, care a avut curajul să-i aplaude marele umanism față de minoritățile defavorizate.

Guvernul francez a fost ales în mod democratic, francezii trăiesc în democrație, ei au libertatea să se exprime, să aleagă, să-și manifeste nemulțumirea sau dezacordul, și francezii știu mai bine ca oricine să coboare în stradă când nu sunt de acord cu ceva.

Francezii nu au coborât în stradă, pen-

tru a denunța islamul, islamizarea, degradarea securității, schimbarea societății și a identității Franței, pentru că ei sunt toleranți, umaniști și primitivi. Ei nu au coborât în stradă, pentru a refuza invazia imigranților și a refugiaților infiltrați de luptătorii Statului Islamic. Scuze, doar 700 de persoane au răspuns chemării adresate de site-ul *Riposte Laique*.

Presa, ea însăși, care spune că respectă cele mai înalte reguli ale eticii jurnalismului, n-a protestat niciodată, n-a exprimat niciodată cea mai mică rezervă asupra deciziilor guvernului francez și a francezilor în materie de imigrație, de primire a refugiaților, de toleranță pentru a se adapta cerințelor musulmanilor, cu excepția cazurilor când a cerut mai multă toleranță, mai multă primire, mai multă înțelegere și i-a acuzat de rasism și islamofobie pe cei care refuzau schimbarea identitară și culturală a populației.

Ceea ce s-a întâmplat acum este consecința la tot ceea ce s-a întâmplat înainte. Ceea ce s-a întâmplat acum este prețul plătit pentru această politică și francezii au declarat că au ales liberi această politică. Ei au ales riscul atentatelor, care sunt din ce în ce mai numeroase, pentru a nu favoriza amalgamul, pentru a nu învinui o comunitate mai mult decât alta. Le respect alegerea.

Și au avut atentate, anul acesta, mai multe decât anul trecut. Declarațiile președinte-

lui, ale clasei politice, ale presei, arată că Franța a decis, în ciuda acestor atentate, să nu numească și cu atât mai puțin să lupte împotriva rădăcinilor acestei violențe: ei sunt toți radicali, toți recidiviști, toți amenințatori... și toți sunt liberi! **Este unic și admirabil că o țară preferă mai degrabă să se sacrifice decât să-i țină în închisoare pe teroriști.**

Ei au decis să-i lase pe ceilalți radicali, pe musulmanii supravegheați, liberi să plece și să vină, să se înarmeze și - de ce nu? - să pregătească alte atentate. Și vor avea alte atentate!

Cine sunt eu să critic alegerea francezilor? Să te sacrifici astfel pentru a rămâne un teritoriu de primire, indiferent care ar fi pericolele, dovedește un sentiment de renunțare exemplar!

Respect alegerea de viață făcută de francezi. Le respect decizia de a renunța la propria civilizație, la rădăcinile lor, la identitatea lor, la cultura lor, pentru a se adapta la cea a altei civilizații. Le respect decizia de a se obișnui să trăiască mult timp sub amenințarea atentatelor. Ei o trăiesc!

Recent, cetățenii israelieni au manifestat în sprijinul francezilor. Mii de oameni s-au strâns în Piața Rubin și au cântat *Marseieza*. Nimeni din media franceză n-a transmis acest emoționant simbol de solidaritate. Îmi veți răspunde: *ei n-au arătat nici pe arabii palestinieni care și-au manifestat bucuria după masacrul.*

Articol preluat din revista "Lumea" (anul XXII, nr.1/274, ianuarie 2016)

Este bine să știți...

Înregistrarea decesului

Actele necesare în vederea înregistrării decesului sunt:

1. Certificatul medical constatator al decesului întocmit pe formular tip, care va trebui să poarte număr de înregistrare, data certă, sigiliul unității sanitare, semnătura și parafa medicului.

2. Actul de identitate al persoanei decedate (carte de identitate sau buletin de identitate, în cazul cetățeanului român; pașaport, carnet de identitate sau legitimația provizorie, în cazul cetățeanului străin).

3. Certificatul de naștere al persoanei decedate.

4. Livretul militar al persoanei decedate, supusă obligațiilor militare (până în 50 ani, inclusiv).

5. Actul de identitate al declarantului decesului.

6. Pentru copii: xerocopie certificat de căsătorie sau buletine de identitate părinți.

7. Înregistrarea decesului se face în termen de **3 (trei) zile** de la data producerii decesului, iar pentru decesele produse prin violență sau în cazul găsirii unui cadavru, înregistrarea se va face în termen de 48 ore, socotit din momentul decesului sau al găsirii cadavrului, în aceste cazuri fiind necesară și dovada eliberată de Poliție sau de Parchet, din care să rezulte că una dintre aceste autorități a fost sesizată în privința decesului.

8. **În cazul în care decesul nu a fost declarat în termenul prevăzut de lege, pentru înregistrarea acestuia este necesară aprobarea Parchetului.**

9. Hotărâre judecătorească declarativă de moarte, rămasă definitivă și irevocabilă, în cazul persoanelor al căror deces a fost stabilit de către instanța de judecată - trebuie să cuprindă toate datele necesare înregistrării decesului, **inclusiv data decesului;**

10. Înregistrarea decesului se face la serviciul de Stare Civilă al primăriei în raza căreia s-a produs.

Înscrierea divorțului pronunțat de instanță

Recunoașterea paternității și încuviințării de nume, a sentințelor de stabilire a filiației, tăgădarea paternității, completarea sau anularea actelor de stare civilă înregistrate de serviciul de stare civilă al Sectorului 4

Actele necesare sunt:

1. Declarația de recunoaștere și încuviințare de nume (se completează de către ambii părinți, în fața ofițerului de Stare Civilă).

2. Hotărâre judecătorească, legalizată, rămasă definitivă și irevocabilă.

3. Cerere de înscriere a hotărârii judecătorești.

4. Cerere de eliberare a noului certificat de stare civilă, însoțită de vechiul certificat.

5. Actul de identitate al persoanei în al cărui statut civil a intervenit una dintre modificările prezentate mai sus.

6. Căpăi ale actelor de stare civilă ale părinților.

7. Taxa extrajudiciara de timbru, în valoare de **2,00 lei**, pentru înscrierea divorțului.